

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΔΙΑΚΥΒΕΥΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ

Η διαδικασία εξ' ορθολογισμού στο Δημόσιο δεν αποτελεί πρωτοφανές γεγονός, παρά μια σταδιακή κι ολοένα κλιμακούμενη -στα χρόνια της καπιταλιστικής κρίσης- υποτίμηση της εργασιακής μας δύναμης. Η αναδιάρθρωση για την οποία γίνεται λόγος, όντως συμβαίνει με επιτυχία... στα κέρδη των αφεντικών και στις δικές μας πλάτες. Πάντοτε βέβαια με όρους «Εθνικής Σωτηρίας» και κοινωνικής υπευθυνότητας. Σύμφωνα με τους ίδιους άλλωστε όρους θα τεθούν υπό καθεστώς απόλυσης και διαθεσιμότητας χιλιάδες διοικητικοί υπάλληλοι σε ΑΕΙ και ΤΕΙ, όχι μόνο καθιστώντας ελλειμματική έως κι αδύνατη τη λειτουργία των ιδρυμάτων, αλλά διευκολύνοντας ακόμη περισσότερο τ' αφεντικά μέσ' απ' το κρατικό τους δεκανίκι, να κάνουν λάστιχο τα όποια εργασιακά κεκτημένα μας έχουν απομείνει. Οι κινητοποιήσεις των διοικητικών υπαλλήλων ή των καθηγητών της ΟΛΜΕ, δεν είναι παρά ενδεικτικές μιας προδιαγεγραμμένης πλέον για εμάς εργασιακής πορείας, στρωμένης με ροδοπέταλα σκλαβοπάζαρου.

Οι ταξικοί φραγμοί που σπέρνει η αστική τους δημοκρατία, γίνονται ολοφάνεροι, απ' τη δευτεροβάθμια κιάλας εκπαίδευση, όπως τους επιβάλλει το νομοσχέδιο περι Νέου Λυκείου, το οποίο και υπερψηφίστηκε από την κυβερνητική συμμαχία ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Με βάση αυτό, θεσπίζονται πανελλαδικού τύπου εξετάσεις σε όλες τις τάξεις του Γενικού Λυκείου και στην πρώτη του επαγγελματικού, οι οποίες συνυπολογίζονται για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Με άλλα λόγια, ο αποκλεισμός του πιο αδύναμου οικονομικά μαθητικού πληθυσμού μέσα από ένα σχολείο δύο ταχυτήτων, έρχεται να συμπληρώσει τα σχέδια μείωσης εισακτέων στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα όπως αυτά μεθοδεύονται τόσο απ' τις συγχωνεύσεις και το κλείσιμο τμημάτων όσο κι απ' την έμμεση επαναφορά της βάσης του 10 με πανελλαδικά θέματα αυξανόμενης δυσκολίας. Επιπλέον, στο Τεχνικό Λύκειο επανεισάγεται ο θεσμός της μαθητείας, η συγκαλυμμένη δηλαδή, στ' όνομα της πρακτικής άσκησης, εργασία των μαθητών από αφεντικό σε αφεντικό με μισθούς πείνας και μηδενικά δικαιώματα. Σημειωτέο, δίχως την παραμικρή επιβάρυνση του εργοδότη. Η εργασία- μπαλαντέρ άλλωστε έχει καταντήσει πια δημοφιλέστατο καθεστώς, καμουφλαρισμένο περίφημα με το προσωπείο της κατάρτισης.

Κάτι αντίστοιχο αποδεικνύουν τα προγράμματα ανέργων του ΟΑΕΔ, τα οποία απ' τη μια μηδενίζουν την κάρτα ανεργίας για μόλις έναν μήνα κατάρτισης κι αμοιβές- φιλοδώρηματα των 500 ευρώ, κι απ' την άλλη ως κρατικοί διαμεσολαβητές επισυνάπτουν συμβάσεις με ιδιωτικές επιχειρήσεις για 'απασχόληση' ανέργων. Στην τελευταία περίπτωση, παρατηρούμε την απροκάλυπτη προσπάθεια για εξολοκλήρου άρση της μονιμότητας στο εργασιακό τοπίο, καθώς οι άνεργοι μετατρέπονται σε μάζα εργατικού δυναμικού προς ολιγόμηνη ενοικίαση που άγεται και φέρεται από επιχείρηση σε επιχείρηση, με αποκλειστική επιβάρυνση του δημοσίου, το οποίο εκμισθώνει στην ουσία εταιρείες για την πρόσληψή τους. Ο 'ωφελούμενος' (εργαζόμενος) είναι υποχρεωμένος να εκπονήσει μέχρι το τέλος το πρόγραμμα κατάρτισης ώστε να αμειφθεί, ενώ δεν δικαιούται ούτε καν συντάξιμα ένσημα. Το χαρακτηριστικότερο ίσως παράδειγμα

δουλεμπορίου των ανέργων είναι τα γνωστά και μη εξαιρετέα προγράμματα κοινωφελούς εργασίας με πεντάμηνη διάρκεια και πλήρη απουσία επιδομάτων, αδειών, δικαιώματος απεργίας κοκ. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, τον ρόλο του μεσολαβητή για ενοικίαση σε δήμους και κοινωνικές δομές, συχνά σε θέσεις εργασίας απολυμένων ή υπό διαθεσιμότητα υπαλλήλων, αναλαμβάνουν οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις. Αυτές παράλληλα 'καβατζώνουν' το 5% της μισθολογικής πίτας (μια τέτοια εταιρεία ενοικίασης είναι και η κατά τα άλλα Γενική Συνομοσπονδία Εργατών μέσω του Ινστιτούτου της)!

Στον ευρύτερο ιδιωτικό τομέα, με την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων από το άρθρο 37 του Πολυνομοσχεδίου, δίνεται η δυνατότητα στον εργοδότη να προχωρήσει σε επιχειρησιακή πλέον σύμβαση με μια ένωση προσώπωνⁱ η οποία απαιτεί για τη σύστασή της τα 2/3 των εργαζομένων. Υπό την απειλή της ανεργίας, είναι ευνόητο πως η συμμετοχή στην ένωση και την υπογραφή της σύμβασης είναι εξαναγκαστική για τους εργαζομένους. Ένα τέτοιο καθεστώς οδηγεί σε νόμιμο μισθολογικών μειώσεων, στην προσπάθεια των επιχειρήσεων να γίνουν όλο και πιο ανταγωνιστικές. Ενώ, όσον αφορά τον δημόσιο από το 2011, η μείωση εργαζομένων μέσω εφεδρείας και προσυνταξιοδοτικού καθεστώτος, ο καταποντισμός αποδοχών σε επίπεδα που ξεπερνούν το 40%, η κατάργηση επιδομάτων κεκτημένων μέσα από πολύμηνες απεργίες και η χειραγώγηση των εργαζομένων μέσω της αξιολόγησης (προσόντων, παραγωγικότητας) αποτελούν πραγματικότητα που κοντεύει να γίνει συνήθεια.

Όταν η ανεργία στους νέους φτάνει το 50%, όταν το 2015 οι δαπάνες για την παιδεία με μειώσεις προσωπικού και εισακτέων θα φτάνει μόλις το 2,23% επί του ΑΕΠ κι όταν τα τελευταία μέτρα των μνημονίων δίνουν σε νέους κι ανέργους μισθούς εξευτελισμού, αντιλαμβάνεται κανείς ότι ο αγώνας διοικητικών κι εκπαιδευτικών γενικότερα, δεν αποτελεί απλά μια ενόχληση στην κατά τα άλλα ομαλή διεξαγωγή της εξεταστικής και των εγγραφών μας. Αντιθέτως αποτελεί, σε βαθμό ταύτισης μάλιστα, το εργασιακό παρελθόν, παρόν, μέλλον μας. Με βάση την επίθεση που δεχόμαστε, η σύνδεση των αγώνων κρίνεται αναγκαία. Τις τελευταίες μέρες μαζί με καθηγητές και διοικητικούς, έχει ανοίξει μέτωπο απεργιακών κινητοποιήσεων από μηχανικούς του δημοσίου, νοσοκομειακούς γιατρούς καθώς κι από εργαζομένους σε ασφαλιστικά ταμεία, στο εμπόριο, σε υπουργεία κι επιχειρήσεις ιδιωτικού δικαίου. **Θεωρούμε ότι η προοπτική ενός μετώπου αποφέρει καρπούς εάν και εφόσον γίνεται σε επίπεδο βάσης, με την επιθετικότητα της αδιαμεσολάβητης, αντιιεραρχικής δράσης, δίχως την αυταπάτη της θεσμικής κατοχύρωσης. Η αλληλεγγύη στον αγώνα τους είναι πρωτίστως αλληλεγγύη στον δικό μας αγώνα, είναι κινητοποίηση για τα δικά μας συμφέροντα και δεν χωράει δεκανίκια...**

ⁱ Ομολογουμένως η ΓΣΕΕ πρωτοστατεί στα προγράμματα κοινωφελούς εργασίας, με απορρόφηση του 60% των ανέργων, εφαρμόζοντας πρώτη και καλύτερη τις χειρότερες εργασιακές σχέσεις, αντί να τις καταδικάζει. Είναι χαρακτηριστικό (έως και τραγελαφικό) πως στον Βόλο, οι εργαζόμενοι του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ απειλήθηκαν με απόλυση από τη ΓΣΕΕ σε περίπτωση που συμμετείχαν στη 48ωρη απεργία που η ίδια είχε προκηρύξει!

ⁱⁱ Οι ενώσεις προσώπων αφορούν ιδιωτικές επιχειρήσεις με λιγότερους των 40 εργαζομένων, δηλαδή τη συντριπτική πλειοψηφία των επιχειρήσεων στην Ελλάδα. Η σύστασή τους διαρκεί το πολύ ένα εξάμηνο και δεν αποτελούν τη σταθερή συνδικαλιστική εκπροσώπηση του σωματείου, παρά την ευκαιριακή σύναψη σύμβασης με τον εργοδότη.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ